

Paraules de benvinguda al Claustre universitari a càrrec del Rector Avel·lí Blasco

Senyores i senyors claustrals,

Honorable Sr. Conseller d'Educació i Cultura,

Excm. Sr. President del Consell Social,

Honorables Autoritats,

Amigues i amics,

Avui celebrem un dels actes de més llarga i noble tradició universitària, acollint com a nou membre del nostre claustre el doctor Cristóbal Serra.

El doctor Cristóbal Serra és un escriptor singular i valuosíssim, un amador de la saviesa en els territoris més diversos i universals, que ha creat un microcosmos particular que enriqueix el món per dos motius: per la seva interpretació i, també, per la seva aportació a aquest món. El seu padrí, el doctor Perfecto Cuadrado, en la seva magnífica i completa *laudatio*, ha destacat les nombroses virtuts del doctor Cristóbal Serra, la qual cosa m'exonera d'haver de recórrer a la seva biografia i m'estalvia una descripció dels seus nombrosos mèrits.

Així i tot, voldria subratllar alguns dels trets especials de l'escriptor, des de la meua condició de no expert en aquesta branca d'humanitats. En primer lloc, destacaré el corrent fondo d'heterodòxia quant als cànons genèrics i estilístics que sosté tota la seva obra. Des del seu extraordinari *Viaje a Cotiledonia*, que es pot llegir tant en clau mallorquina com en clau universal, fins al seu *Diario de signos*, podem pensar que hem estat afortunats perquè Cristóbal Serra ha tingut Mallorca com a lloc de la gènesi de la seva interpretació. En segon lloc, subratllaré que les seves aportacions es troben en el si de la seva pròpia cultura: una cultura molt personal, d'una filosofia mediterrània, tenyida de cristianisme heterodox, molt d'humor, orientalisme, anglicisme literari i pensament profund; aquesta cultura és la que sosté tot el seu món, tot aquest microcosmos fèrtil com un planter inacabable.

Tot això dona una obra complexa, polifònica i poètica, en què es veuen les afinitats amadores del lector, el traductor i el crític: recordaré les seves versions de l'*Apocalipsi* –inoblidable la seva Guia de lectura–, l'humor negre espanyol –del *Lazarillo* a Bergamín– i també el Melville de *Las encantadas*, la ironia, eina predilecta serriana de mestre Swift, les obres de Michaux, Edward Lear, Catalina Emmerick, Leon Bloy o Max Jacob. I també aquella llunyana traducció del *Libro del Tao*, de Lao Tse, o, recentment, els ensenyaments de Xuang Tzu.

Foragitant tot barroquisme, Serra desenvolupa un estil auster d'una claredat meridiana. I és en aquesta senzillesa on les paraules mostren lluents les arestes i guanyen pes específic; i on els silencis, es fan més eloqüents.

Mediterrani i tossut com el seu animal literari; tendre a més no poder; sempre poètic, Serra, ens vigila clandestinament quan pareix que només passeja o ens escodrina des de la taula arraconada d'un celler ciutadà. I des d'allà s'esmerça a mostrar-nos la mística de les coses, la grandesa en la petitesa, l'existència d'altres mons que no podem copsar-se només amb cinc sentits.

És en això fidel a si mateix, fidel a la seva tirada per tot l'extraordinari, per tot el que fuig del comú, especialment quan es tracta de llibres i d'autors. I és aquesta fidelitat precisament el que l'ha permès confegir una obra extraordinària, monumental, inclassificable, única, universal.

No vull finalitzar la meva intervenció sense expressar l'orgull i la satisfacció que sent com a Rector de la Universitat de les Illes Balears pel luxe que la investidura de Cristóbal Serra i la seva figura, silenciosa, senzilla i d'una dignitat intel·lectual fora de tot dubte, representen per a nosaltres. Per la qual cosa volem manifestar la nostra gratitud pel seu exemple i la seva tasca.

Val a dir que sense els atributs del vostre estimat ase, doctor Serra, sense l'amor per la simplicitat i el valor estètic que rau en la senzillesa; sense la constància i la perseverància; sense un cert sentit infantil del món i una viva imaginació, tampoc nosaltres no podríem dur a terme les nostres tasques docents i de recerca. Nosaltres com vos, també defugim el renou, i compartim la vostra "rarsa" del treball constant i silent.

Doctor Cristóbal Serra, us acollim com a mestre en el si de la nostra universitat i podeu estar segur de que tindrem cura de la figuera que heu plantat, com si fos la mateixa que aixoplugà el pecat original. Voldríem, trescadors de coneixements i menjadors de figues com som, que, a través de la vostra collita, els vostres escrits, ens contagiassin aquesta heterodòxia, l'humor, la ironia, en una paraula, la saviesa, que aplicau a la vostra obra.

L'únic que em queda és que desitj que accepteu aquest senzill però sincer acte de reconeixement per la vostra obra i la vostra persona, al mateix temps que us agraïm que hàgiu volgut honrar la nostra universitat amb la vostra acceptació i presència.

Moltes gràcies